

Saksframlegg

Utvalg	Utvalgssak	Møtedato
Formannskapet		
Kommunestyret		

Klage på ekspropriasjonsvedtak - gnr. 105, bnr. 6 i Stjørdal

Kommunedirektørens forslag til vedtak/innstilling:

Klagen sendes Fylkesmannen i Trøndelag for behandling

Vedlegg:

- Klage ved e-post fra Christian Mathiassen, datert 25. september 2020
- Vedtak om ekspropriasjon i Stjørdal kommunestyre, 18. juni 2020
- Varsel om ekspropriasjon, datert 15. mai 2020
- Plankart
- Saksframlegg for reguleringsplanen, 27. april 2017
- Høringsuttalelse fra Fylkeskommunen, datert 14. november 2016

Andre saksdokumenter (ikke vedlagt):

- Reguleringsplanen for Øymoen-Vegsletta, vedtatt 27. april 2017

Saksopplysninger

Det ble den 18. juni 2020 fattet vedtak i Stjørdal kommunestyre om ekspropriasjon av grunn fra gnr. 105, bnr. 6 i Stjørdal, for gjennomføring av reguleringsplan for Øymoen-Veisletta næringsareal. Reguleringsplanen ble vedtatt av Stjørdal kommune den 27. april 2017.

Ekspropriasjonsvedtaket ble meddelt til berørt part, Petter Pires Moxnes, ved brev den 10. september 2020. Vedtaket ble påklaget ved e-post fra advokat Christian Mathiassen den 25. september 2020..

I klagen er det anført at vedtaket hefter ved saksbehandlingsfeil og at det bygger på feil rettsanvendelse. Det er påberopt at det ikke foreligger noen selvstendig vurdering av om vilkårene for ekspropriasjon i oreigningslova § 2 (2) er oppfylt. Det er anført at mangelen må antas å ha virket inn på vedtaket.

Det er i den forbindelse vist til at det ikke fremgår noen vurdering eller redegjørelse for eiendommen det eksproprieres fra, og at det heller ikke er sagt noe om bruken av arealet. Videre påpekte advokat Mathiassen at forholdet til kanalen og kulturminneverdien ved denne er heller ikke var omtalt, og at det således ikke var mulig å prøve om riktig faktum var lagt til grunn.

Det ble videre påberopt at det foreligger muligheter til å løse tilkomst til arealene på annen og mindre inngripende måte.

Vurdering

Klagen er rettidig, og skal tas til behandling.

Den prinsipale klagegrunnen er at det i forbindelse med ekspropriasjonsvedtaket ikke fremgikk at det var foretatt noen selvstendig vurdering av om vilkårene etter oreigningslova § 2 (2) var oppfylt. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

"Vedtaket eller samtykke kan ikke gjerast eller gjevast utan det må reknast med at inngrepet tvillaust er til meir gagn enn skade."

Det er Kommunedirektørens oppfatning at dette vilkåret ble vurdert. Dette er også uttrykkelig uttalt i saksfremlegget, ved at det under punktet om saksopplysninger er uttalt at:

"Kommunen vurderer det da også slik at ekspropriasjon utvilsomt er mer til gagn enn skade for samfunnet, jf. oreigningslova § 2 annet ledd."

Formuleringen er riktig nok skrevet under punktet om "Saksopplysninger", men det fremgår av sammenhengen at dette er en vurdering som er foretatt i forbindelse med ekspropriasjonsvedtaket. Dette fremgår dessuten ytterligere under avsnittet om vurdering, hvor det er uttalt at:

"De materielle vilkårene for ekspropriasjon er oppfylt, jf. plan- og bygningsloven § 16-2 og oreigningslova § 2 annet ledd."

Kommunedirektøren vil i den forbindelse påpeke at den nødvendige interesseavveiningen materielt var foretatt i forbindelse med kommunens vedtakelse av reguleringsplanen, og det er ikke funnet at det er forhold ved inngrepet som tilsier at det må foretas ytterligere interesseavveininger. Vi kan heller ikke se at det er endrede forhold siden vedtakelsen av reguleringsplanen som tilsier en slik fornyet interesseavveining. Klager har heller ikke fremhevet konkrete forhold som tilsier at det må foretas en ytterligere interesseavveining.

Det vises i den forbindelse Keiserud og Bjella, Oreigningsloven, Kommentartutgave, 3. utgave, hvor Høyesteretts dom i Rt. 1998 side 416 omtales. Fra side 97-98 siterer vi:

"Bestemmelsen i oreigningsloven § 2 andre ledd får også anvendelse når kommunen treffer sitt ekspropriasjonsvedtak etter plan- og bygningsloven, men den nødvendige interesseavveining vil i stor grad ha skjedd allerede i forbindelse med kommunens vedtakelse av planen, jf. Rt. 1998 s. 416."

[...]

"Dommen tilsier at det ikke automatisk kan legges til grunn at vurderingene etter oreigningslova § 2 andre ledd ikke trenger å foretas i tillegg til de vurderinger som er gjort i forbindelse med reguleringsplanen, men at det må vurderes hvorvidt spesielle forhold i saken tilsier ytterligere vurderinger enn de forvaltningen allerede har foretatt."

Vilkåret i oreigningsloven § 2 (2) var derfor vurdert oppfylt, og vi kan uansett ikke se at eventuelle mangler ved vurderingen har virket inn på vedtaket.

Det er riktig som anført i klagen at vedtaket og saksfremlegget ikke redegjør nærmere for eiendommen. Som vi ovenfor har påpekt var imidlertid den aktuelle interesseavveiningen foretatt i forbindelse med planvedtaket, og herunder med hensyn til de berørte eiendommene. Det arealet som er aktuelt for ekspropriasjon utgjør en mindre del av en åkerparsell tilgrensende eksisterende veianlegg. Det er ikke forhold ved denne som tilsier at ekspropriasjonen skulle ikke skulle være "tvillaust mer til gagn enn til skade", og således heller ikke forhold ved denne som tilsier en endret eller fornyet interesseavveining.

Klager har videre påberopt at kommunen ikke har vurdert forholdet til kanalen og kulturminneverdien ved denne. Til dette vil vi peke på at reguleringsplanen ikke bærer kanalen innenfor klagers eiendom og det eksproprierte arealet. Derimot berøres kanalen nord for eiendommen, hvor veien allerede er ferdig utbygd. Det var dermed ikke grunn til å vurdere forholdet til kanalen i forbindelse med ekspropriasjonsvedtaket.

For øvrig vil vi vise til at Fylkeskommunen avga høringsuttalelse før vedtakelsen av reguleringsplanen, datert 14. november 2016. Det ble der uttalt at kulturminner ikke var til hinder for videre planarbeid. Det fremgikk dessuten av saksfremlegget ved vedtakelsen av reguleringsplanen at hensynet til kulturminneloven var vurdert. Kommunen kan derfor ikke se at kulturminnehensyn skulle tale mot ekspropriasjon, eller endre interesseavveiningen etter oreigningsloven § 2 (2).

På denne bakgrunn foreligger etter kommunedirektørens vurdering verken saksbehandlingsfeil eller mangler ved rettsanvendelsen, og uansett ikke feil som kan ha hatt betydning for vedtaket. kommunedirektøren har derfor heller ikke funnet grunnlag for å oppheve eller endre ekspropriasjonsvedtaket, jf. forvaltningsloven § 33 (2).